

РЕШЕНИЕ

№ 11307

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **444** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по повод подадена жалба от С. Л. Т. чрез адв. И. срещу решение № 328605-274/17.12.2025 г. на зам.директора на Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП) - МВР, в частта с която е отказано изтриването на личните данни на жалбоподателката, обработвани в информационните фондове на МВР.

В жалбата се поддържа, че административният орган неправилно е приложил материалния закон, като е отказал да заличи личните данни от системата АИС-АНД на МВР досежно издадените спрямо жалбоподателката АУАН и наказателни постановления. Посочва се, че за всички санкционни актове е настъпила абсолютната погасителна давност, вкл. и възможността същите да бъдат изтърпявани или санкцията по тях да бъде събрана принудително.

Ответникът – зам.директор на ГДНП, в писмена защита по делото сочи, че отказът на адм.орган кореспондира със задължението, разписано в нормата на чл. 30 от Наредба № I-157 от 01 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, а именно – информация за съставените АУАН, фишове, НП, заповеди за прилагане на ПАМ, решения, присъди, както и вида и размера на наложените наказания и броя на отнетите контролни точки, следва да се съхранява в информационен фонд, като по отношение на наложените наказания, това трябва да е до изпълнението на наказанието.

Административен съд – София град, като прецени събраните по делото доказателства и изложените от страните доводи, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по заявление с вх. № 328605-196/ 15.09.2025 г. по описа на ГД „Национална полиция“, с което С. Т. е поискала заличаване на лични данни, обработвани в информационните фондове на МВР.

С оспореното в настоящото производство решение № 328605-274/17.12.2025 г. на зам.директора на ГДНП – МВР заявлението на жалбоподателката било частично уважено, като било отказано изтриването на лични данни, обработвани в информационните фондове на МВР по отношение на:

- АУАН № S06 569274/15.02.2006 г. на ОПП-СДВР, издадено НП № 19301/21.02.2006 г. – влязло в сила; неплатена глоба;

- АУАН № S06 999542/27.03.2006 г. на ОПП-СДВР, издадено НП № 37778/05.04.2006 г. – влязло в сила, неплатена глоба;

- АУАН № S07 617359/13.03.2007 г. на ОПП-СДВР, издадено НП № 37790/12.04.2007 г. – влязло в сила, неплатена глоба;

- ел. фиш № А/1220271/23.05.2010 г. на 01 РУ Б., влязъл в сила, неплатен;

- ел. фиш № К/1498630/05.11.2019 г. на СПП-ОДМВР Б., връчен на 25.06.2020 г., неплатен;

- ел. фиш № К/3709945/05.11.2019 г. на СПП-ОДМВР Б., връчен на 25.06.2020 г., неплатен;

Като мотив за отказа в обстоятелствената част на решението си административният орган посочил, че що се отнася до електронните фишове, то личните данни, които заявителят иска да бъдат изтрети, са обработвани във връзка с отчета на водачите на МПС и тяхната дисциплина – за отчет на наложените им наказания и на контролните точки за отчет на извършените нарушения. Относно горепосочените АУАН и издадените въз основа на тях НП органът се позовава на разпоредбата чл. 17, пар. 3 от Регламент (ЕС) 2016/679 (ОРЗД), който предвижда, че задължението на администратора да изтрие личните данни не се прилага, доколкото обработването е необходимо за спазване на правно задължение, което изисква обработване, предвидено в правото на държавата членка, което се прилага спрямо администратора. В тази връзка са посочени нормите на чл. 159, ал. 1, т. 3 и чл. 165, ал. 1, т. 6 и ал. 4 от ЗДвП, които предвиждали обработване на личните данни на водачите на МПС във връзка с отчет на наложените им наказания и на контролните точки за отчет на извършените нарушения. Цитирана е новата разпоредба на чл. 165, ал. 4 от ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), съгласно която информацията за изтърпените наказания от водачите на превозни средства се съхранява в информационните фондове за срок не по-кратък от 10 години. Направен е изводът, че 10-годишният срок за съхранение на данните започва да тече от датата на изтърпяване на наказанието, а в случая - от заплащане на глобата. С оглед на това, че глобите по процесните АУАН и НП не са заплатени, съответно не е започнал да тече този срок и към настоящия момент не е налице законово основание за изтриване на личните данни на заявителя.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК и от надлежна страна, имаща правото и интереса да оспори горепосочения индивидуален административен акт.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган – зам.директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи при законосъобразно делегиране на пълномощия със Заповед № 8121з-1111 / 08. 10. 2019 г. на Министъра на вътрешните работи.

Актът е в предписаната от закона писмена форма, като съдържа задължителните по чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание 146, т. 3 от АПК.

При извършване на преценка относно съответствие на оспорвания акт с материалния закон съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 10 от Регламент (ЕС) 2016/679 обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност, въз основа на член 6, параграф 1, се извършва само под контрола на официален орган или когато обработването е разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни. Теорията приема, че нарушенията, визирани от чл. 10 на Регламент (ЕС) 2016/679 обхващат и административните нарушения. Свързаните с тях данни могат да бъдат както в производствата по установяване и налагане на санкции за такива нарушения, така и във връзка с изпълнение на наложените наказания. Обработването на личните данни в този случай попада в приложното поле на Регламент (ЕС) 2016/679. Такъв извод се извежда и от Решение на Съда (голям състав) от 22 юни 2021 година по дело С-439/19.

Издадените АУАН и НП безспорно са актове, издадени за извършени административни нарушения, в конкретния случай за извършени нарушения по ЗДвП. Данните съдържащи се в АУАН и НП, чието заличаване е поискано, са лични данни по смисъла на чл. 4, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. Операциите с тези лични данни, извършвани от структурите на МВР – данните са част от регистър – АИС АНД, е обработване по смисъла на чл. 4, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679. Съгласно чл. 37б ЗЗЛД субектът на данни упражнява правата по чл. 15 – 22 от Регламент (ЕС) 2016/679 чрез писмено заявление до администратора на лични данни или по друг определен от администратора начин.

Със заявлението си С. Т. е поискала да упражни правото си по чл. 17 от Регламент (ЕС) 2016/679. В случая административният орган е обосновал отказа си с разпоредбата на чл. 17, пар. 3 от Регламент (ЕС) 2016/679 във връзка с националната правна уредба по чл. 165, ал. 4 от ЗДвП. Последната правна норма въвежда задължение за администратора на лични данни да съхранява информацията за изтърпените наказания от водачите на превозни средства за срок не по-кратък от 10 години. В случая съдът се солидаризира с направеното от решаващия орган тълкуване, че срокът за съхранение на данните започва да тече от датата на изтърпяване на наказанието, а в случая на наложено наказание „глоба“ – от момента на нейното заплащане.

Твърдението на жалбоподателя, че е изтекъл давностният срок на наложените наказания с НП, не представлява основание за заличаване на личните данни на жалбоподателя от АИС АНД. Разпоредбата на чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е "глоба", но не съдържа задължение за административния орган за заличаване на наложеното с НП, фиш или ЕФ наказание „глоба“ от масивите на АИС АНД. Т. задължение за заличаване не се съдържа и в разпоредбата на чл. 168, т. 3 от ДОПК, съобразно която публичното вземане, каквото безспорно съставлява задължението за заплащане на наложена с НП глоба, се погасява по давност. Следва да се отбележи също, че изтеклата давност за принудителното събиране на глобата не означава липса на възможност за доброволно заплащане на същата. В тази връзка следва да се приеме, че в обществен интерес е съхраняването на личните данни, свързани с нарушения по ЗДвП, по които, макар и с изтекла давност за принудително им събиране, не са заплатени дължимите глоби.

Изтичането на давностния срок за изпълнение на административно наказание „глоба“ не е основание за заличаване на информацията от масивите на „Пътна полиция“ в АИС АНД, тъй като целите на отчетността на водачите на МПС, наложените им наказания и точките за извършваните от тях нарушения съобразно разпоредбата на чл. 27 от Наредба № I-157 от 01. 10. 2002 г. са други - те характеризират поведението на водача и се вземат предвид при определяне на всяко следващо извършено нарушение. Служебна информация за водачите на МПС и тяхната дисциплина, съобразно разпоредбата на чл. 31 от Наредбата се предоставя и на други органи, съобразно законовите им правомощия. Тази разпоредба, макар да не е посочена изрично от

административния орган, не дава възможност личните данни на жалбоподателя, свързани с наложените му наказания във връзка с издадените АУАН и НП, да бъдат изтрети.

Ето защо съдът съдът счита, че решение № 328605-274/17.12.2025 г. на зам.директора на Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР в оспорената му част е един законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се дължат разноски, които са поискани в срок и представляват юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 50 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. Т. чрез адв. И. срещу решение № 328605-274/17.12.2025 г. на зам.директора на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР, в частта с която е отказано изтриването на личните данни на жалбоподателката, обработвани в информационните фондове на МВР.

ОСЪЖДА С. Л. Т. да заплати на Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР сумата в размер на 50 евро разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: